

Hoe vind je de ware

Katie Fforde bij Boekerij:

Een nieuwe kans (Keukengeheimen)
De kunstminnaar
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Een kus met Kerstmis (Stoute schoenen)
Een huis vol liefde (Kunst en vliegwerk)
Hoe vind je de ware? (Halsbrekende toeren)
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven

Katie Fforde

Hoe vind je de ware

Polly's familie en vrienden doen er alles aan om haar aan een man te helpen, maar hoe komt ze erachter wie écht bij haar past?

Dit boek verscheen eerder met de titel *Halsbrekende toeren*.

ISBN 978-90-225-9126-0

ISBN 978-94-023-1563-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Living Dangerously*

Oorspronkelijke uitgave: Penguin Group, Londen.

Vertaling: Annemarie Vladár

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 1995 Katie Fforde

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor D.S.F. vanwege het lachen

1

Dit zou een verschrikkelijke avond worden. Polly Cameron liet moedeloos haar vingers langs haar glas glijden.

Melissa had haar die avond toen ze binnenkwam onopvallend een man aangewezen die ze ‘absoluut móést ontmoeten’. Ze bekeek hem vanuit haar ooghoeken. Eigenlijk zou ze Melissa direct uit haar lijden moeten verlossen en haar vertellen dat er geen enkele kans bestond dat ze het met hem zou kunnen vinden. Hij was te lang, te volwassen, en zat te strak in het pak.

Polly, die zich maar al te zeer bewust was van haar pas gewassen haar dat maar voor beperkte duur weerstand zou bieden aan de zwaarte-kracht, wilde nu dat ze de tijd had genomen om het te laten knippen. Een van haar kammetjes was al in haar decolleté gegleden. Haar grote, groenbruine ogen – normaal een van de aspecten van haar uiterlijk waar ze blij mee was – had ze zo toetgetakeld met mascara en oogpotlood dat alle schoonheid verloren was gegaan, en dat alles in een poging vrolijk en gelukkig voor de dag te komen.

Met als gevolg dat ze er op een verlopen manier toch sexy uitzag, hetgeen wel goed paste bij haar volle figuur en haar laag uitgesneden, strakke, fluwelen jurk, maar niet bij haar huidige gemoedstoestand. Die onbezette meneer van Melissa zou het op een lopen zetten zodra hij Polly zag.

Melissa had haar hier onder valse voorwendselen naartoe gelokt. Dit was helemaal geen ‘gezellig avondje met wat vrienden’. Er waren minstens tien stelletjes aanwezig. En als je een dienstmeisje hebt rondlopen – ook al is ze nog zo klein, ook al glijdt haar witte kapje continu over haar ogen, en ook al is haar Engels nog zo beroerd – dan heb je wel degelijk te maken met een formele gelegenheid. Het was Melissa’s verdiende loon als haar koppelpraktijken op niets uitliepen.

Polly probeerde te luisteren naar de vrouw die tegenover haar zat, en blijkbaar moeite had om haar kind op de juiste kleuterschool te

krijgen. Het was een erg elegante vrouw. Haar bouclé pakje was zo strak gesneden, en had zulke aparte knopen, dat zelfs Polly kon zien dat het rechtstreeks van de ontwerper kwam. Haar grove, gouden sieraden waren van Butler and Wilson, of van Cartier. Maar van wie ze ook waren: ze pasten perfect en hingen geweldig. Elk glanzend, geconditioneerd, donkerbruin haartje op haar hoofd lag precies goed. Haar make-up was subtiel maar doeltreffend. Kortom: ze was een vrouw met stijl.

Als ze over haar kinderen praatte, gaf ze blijk van een aandoenlijke kwetsbaarheid. Volgens haar was het grootbrengen van kinderen een omvangrijke, technische operatie, waarbij op elk moment van alles verschrikkelijk, hopeloos fout kon gaan.

Je moest niet alleen van je kinderen houden, ze verzorgen en vertroetelen en ze veilig naar de plaatselijke school sturen. Neen, dat was te simpel en achteloos. Als een van je kinderen niet minstens geniaal was, zou hij of zij het hoofd nooit boven het drassige maaiveld kunnen uitsteken, en nooit een fatsoenlijke baan vinden. Vandaag de dag begon het opvoeden van kinderen al voordat ze überhaupt onderweg waren: van het uitzoeken van iemand voor de dieetbegeleiding tijdens de maanden voorafgaand aan de zwangerschap tot het uitzoeken van de repetitor die jouw kind door de toelatingsexamens voor Oxbridge moest zien te lozen. Zonder deze deskundige hulp kon je het wel vergeten. Eén foute gynaecoloog, anesthesist of nannybemiddelaar, en het erfgenaampje kon het wel schudden. En als je eenmaal een school voor het grut moest gaan zoeken, dan...

Polly dankte God op haar blote knieën dat ze tot nu toe haar moedergevoelens had weten te onderdrukken. Zulke specialistische hulp zou ze zich nooit kunnen veroorloven. Ze zou de literatuurlijst niet eens door komen.

Waarom had ze Melissa ook niet verteld dat ze ziek was en niet naar haar vreselijke dinertje kon komen? Omdat ze wist dat Melissa niet zou rusten tot ze eindelijk eens op een feestje zou verschijnen. Hun vriendschap, die na de middelbare school aan een gelukkig einde was gekomen, moest en zou nieuw leven ingeblazen worden. Melissa was nog net zo intimiderend als toen ze vijftien was. Sterker nog: in de tussenliggende jaren was haar meisjesachtige bazigheid alleen maar toegenomen, en Melissa wist Polly altijd zo ver te krijgen dat ze deed wat haar gezegd werd.

In de loop der jaren was Melissa's karakter dus sterker geworden, maar haar smaak was er niet op vooruit gegaan. Haar zitkamer, saai van weelderigheid, maakte Polly nog depressiever dan ze al was. Alle ideeën kwamen rechtstreeks uit de *House and Garden*; zover het oog reikte was alles beige. In haar pogingen om slechte smaak te voorkomen, had Melissa geen enkele smaak overgehouden. Geen enkel schilderij, meubelstuk of kunstvoorwerp getuigde van een eigen stijl. Het leek wel of Melissa op deze manier kritiek op haar inrichting en smaak probeerde te voorkomen.

Zelfs de kat, een Perzische met stamboom, leek uitgekozen om haar gouden vacht en niet om haar karakter. Het arme beest werd haastig weggemoffeld, omdat ze 'krols is en we haar niet naar buiten durven te laten. We hebben een geweldige kater gevonden, en daar zouden mooie kittens uit voort kunnen komen'.

Er klonk een bulderende lach boven het zachte geroezemoes uit. Een grote man in een smoking vergastte twee dames op een anekdote die hij zelf blijkbaar erg grappig vond. Het leek hem niet op te vallen, of te deren, dat zijn toehoorders niet met hem mee lachten, en hem beleefd bleven aankijken terwijl ze met hun gedachten mijlenver weg waren.

'Op welk AVI-niveau zit Freddy nu?' Polly had dan misschien geen kinderen, ze kende de terminologie van buiten.

'Nou, sinds hij op Boreham's zit...'

Polly hield haar ogen gericht op Freddy's moeder. Boreham's was duidelijk een mijlpaal. De crème de la crème op het gebied van kleuteronderwijs. Het regime op die school klonk Polly belachelijk in de oren, maar aangezien Melissa met een vastberaden glimlach op haar gezicht haar kant op kwam lopen, waarbij haar pumps onheilspellend zakelijk op de parketvloer klikten, deed Polly net of ze gefascineerd zat te luisteren. Alles om Melissa van haar nare doel af te leiden.

Helaas was Melissa behept met de energie en het doorzettingsvermogen van een jonge schooldirectrice. Polly zelf voelde zich bepaald niet honderd procent en wist dat ze weinig kans maakte.

'Polly!' Melissa pakte haar bij de arm. 'Louise vindt het vast niet erg als ik je meeneem. Je moet écht heel even met iemand kennismaken.' 'Melissa, ik ben niet zo in de...'

Melissa duldde duidelijk geen tegenspraak, want ze pakte Polly nog steviger bij de arm.

‘Hij staat met Thalia Bradley te praten,’ zei Melissa. ‘Die doet ontzettend veel liefdadigheidswerk.’

Van een afstandje leek het Polly niet onwaarschijnlijk dat door hetgeen Thalia Bradley in naam van liefdadigheid deed een hoop hardwerkende prostituees flink wat centjes misliepen. Maar dichterbij gekomen zag ze dat Thalia werkelijk heel mooi was, en misschien zelfs wel oprecht charmant. Ze was sexy, maar wist dat te combineren met goede smaak. Haar zachte jurk van chifon zou menig vrouw dik maken. Bij haar viel hij echter prachtig. Het was duidelijk dat ze meer geld aan die ene jurk had uitgegeven, dan Polly in vijf jaar bij elkaar aan haar garderobe spendeerde. Haar gouden haardos was mooi opgestoken boven haar hartvormige gezichtje, ze had een wipneus, een sensuele mond, en een boezem die niet ondersteund leek door enige vorm van lingerie. Kortom, ze zag eruit om op te vreten, zoals mannen dat wel noemen.

Als een klein kind dat door haar moeder aan een groep andere kinderen wordt voorgesteld, bleef Polly verscholen achter Melissa’s rug staan wachten.

Thalia had haar hand op de arm van de lange man gelegd, en ze keek hem indringend in de ogen. ‘Dat doe je toch wel voor me, hè, David?’ Haar zoetgevooisde stem, ietwat hees door nicotinegebruik, was al even sexy als de rest van haar voorkomen.

Hij had zijn hoofd naar haar toe gebogen om maar ieder woord op te vangen. Thalia had hem volledig in haar macht. Geen haar op zijn hoofd die eraan dacht haar iets te ontzeggen. Polly betwijfelde of het Melissa op dit moment zou lukken haar oude schoolvriendin aan hem op te dringen.

Maar ze had de oud-aanvoerster van het hockeyteam van Heathermount weer eens onderschat. Melissa onderbrak het stel zodra David Thalia zijn toezegging had gedaan.

‘Mijn lieve Thalia.’ De stem van Melissa klonk wat scherp. ‘Volgens mij is Hugh naar je op zoek. Jullie nanny heeft net gebeld.’

Thalia had kunnen blijven, want David lag volledig aan haar voeten. Blijkbaar wist ze dat ook, dus lachte ze hem even spijtig toe en gaf daarna gehoor aan de roep van echtgenoot, nanny, en waarschijnlijk dus ook kinderen.

‘David!’ Genadeloos leidde Melissa zijn aandacht af van Thalia, die heupwiegend de kamer doorkruiste. ‘Mag ik je even voorstel-

len aan Polly Cameron. Ze is zo'n beetje mijn oudste vriendin.' Polly toverde een glimlach om haar lippen. Haar ogen lachten niet mee. Ze hoopte maar dat ze er niet zo oud uitzag als Melissa haar deed lijken met haar introductie.

'Polly, dit is David Locking-Hill. Hij is al veel te lang weduwnaar. Hij was getrouwd met Angela. Een geweldige vrouw.'

Waarom kreeg je toch altijd automatisch een hekel aan mensen die omschreven werden als 'geweldig'? Het enige voordeel in dit geval was dat ze nooit persoonlijk een hekel zou kunnen krijgen aan Angela.

'Jij bent de juiste persoon om hem een beetje op te vrolijken,' ging Melissa verder, zonder acht te slaan op het feit dat de genereuze Thalia David al behoorlijk had opgevrolijkt. 'Op school was je ook altijd al zo leuk.'

Hierop liep Melissa weer weg, ervan overtuigd dat ze zojuist twee mensen het eeuwige geluk had geschonken – of in ieder geval een heel aangename avond. Ze nam haar taak als gastvrouw bijzonder serieus.

Polly bevochtigde haar lippen, terwijl ze naarstig zocht naar een gespreksonderwerp. Haar chronische onzekerheid maakte het haar onmogelijk ook maar iets vaaglijk beleefds te verzinnen, laat staan de door Melissa aangekondigde geestige opmerking te plaatsen. En het was ook al niet makkelijk om in Thalia's voetsporen te treden.

'Niet bepaald een introductie die tot conversatie noopt, hè?' begon David, die zo netjes was niet aan zijn verlangens gehoor te geven en achter Thalia aan te gaan. 'Wil je nog iets drinken?' Hij staarde naar Polly's glas, dat nog zo goed als vol was. 'Nee zeker. Zullen we er dan bij gaan zitten?' Hij zuchtte, maar nauwelijks hoorbaar. Dat sierde hem.

Even later zat Polly, op het uiterste puntje van een chaise longue, ongemakkelijk naar haar norske metgezel te kijken. Zijn zelfbeheersing werkte aanstekelijk.

Hij zag eruit als het soort man dat vroeger in de koloniën de scepter zwaaide: streng, maar knap. Hij had dikke wenkbrauwen. Zijn grijs-groene ogen deden Polly denken aan de zee in de winter. Koud en niet erg uitnodigend. Hij had een haviksneus en een stevige kin, die pasten bij het beeld van de stoere Brit dat Polly inmiddels van hem had. Een stevige hals met een perfecte adamsappel stak boven zijn

spierwitte overhemd uit. Zijn mond was schrikbarend nietszeggend: of hij had geen enkel gevoel voor humor, of hij hield van subtiele humor van zo'n droge soort dat alleen ultieme geestigheid hem tot lachen kon aanzetten. Toch was zijn stropdas aan de wilde kant, terwijl je zou verwachten dat die zou overeenstemmen met de rest van zijn klassieke voorkomen.

Polly voelde zich als een groezelige shetland-pony die de plaats van een racepaard moest innemen. De kans dat zij David tien minuten lang kon onderhouden leek haar ongeveer even groot als de kans dat de pony tot de winnaars zou behoren. En aangezien ze van nature niet erg strijdlustig was, besloot ze gewoon een beetje van het uitzicht te genieten.

David zag er ongewoon frisgewassen uit, vergeleken bij de mannen met wie Polly normaliter omging. Die hadden bijna per definitie een baard, en staart en waren voorzien van oorknoppen; rechtschapen en linksgezind. En er hing altijd een geur van zware arbeid om hen heen. Een geur die even deprimerend was als hun voorspellingen over het lot van de aarde. Het was duidelijk dat David in gemengd gezelschap niet zou beginnen over gaten in ozonlagen of iets dergelijks.

'Die vrouw met wie jij net stond te praten is erg mooi,' begon Polly eindelijk.

'Ja, zeker,' beaamde hij.

Het verbaasde haar natuurlijk niet dat hij er niet aan toevoegde dat het een domme doos was die drie scheidingen achter de rug had, of dat haar borsten zelfs fier omhoog bleven wijzen als ze plat op haar rug lag, maar toch was ze een beetje teleurgesteld. Hij was op en top een gentleman, en zou dus niet vervallen in dit soort krengerigheid. Beschaamd om haar eigen slechte gedachten wist ze nu helemaal niet meer wat ze moest zeggen. Gelukkig had hij daar geen last van. 'Waar ken jij Melissa van?' Het klonk warempel of hij echt geïnteresseerd was. De man verdiende een schouderklopje.

Polly nam een slokje lauwe Perrier. 'We hebben samen op school gezeten, maar waren elkaar uit het oog verloren. Tot we elkaar weer tegen het lijf liepen.'

'O ja? Waar?'

'Bij Tesco's.' Geen bijzonder spannende locatie, maar wel de waarheid.

‘O?’

‘Mmm. We waren allebei op zoek naar balsamico azijn.’ Ze had geen puf om de idiote kreten van herkenning te beschrijven. Of de manier waarop ze elkaars gezichten hadden afgespeurd naar tekenen van ouderdom. Of alle onzinnige feiten die ze hadden uitgewisseld over de vijftien tussenliggende jaren. ‘Maar die hadden ze niet meer.’ David keek haar in de ogen. ‘Interessant, zeg.’

Uit zijn stem bleek geen spoortje sarcasme. Hij trok niet met zijn mond en hij trok zijn wenkbrauwen niet op, maar dat hij sarcastisch was stond voor Polly als een paal boven water.

Even deed ze haar ogen dicht. Het was toch ook geen wonder? Melissa had hem een amusante partner beloofd, en nu zat hij hier met haar opgescheept.

Het leed geen twijfel dat zij slechts een van velen was die bij wijze van vervanger voor de Geweldige Angela aan hem werd voorgesteld. Het minste wat ze kon doen was hem, in ieder geval tot het diner, een beetje bezighouden. Vooral omdat de mooiste vrouw uit het gezelschap het veld had moeten ruimen vanwege haar.

Ze gebaarde vaag met haar handen. ‘Niet echt. Maar het was best leuk om weer eens bij te kletsen met Melissa. Ze vertelde me dat zij en Sheldon een jaar geleden vanuit Londen weer naar deze buurt waren verhuisd. We hebben onze telefoonnummers uitgewisseld, en ze zei dat ze me eens voor een etentje zou uitnodigen.’

Polly was wat verbaasd geweest over het enthousiasme dat Melissa tijdens hun ontmoeting aan de dag had gelegd. Hun vriendschap was tenslotte altijd wat koeltjes verlopen. Melissa vond Polly altijd veel te rebels, en Polly vond dat Melissa veel te veel het vrolijke, spontane hockeymeisje uithing. Het ging Melissa echt aan het hart als de school een uitwedstrijd verloor, en ze was een van de weinige meisjes die haar schooluniform droeg zoals het bedoeld was. Bovendien was ze in het bezit van de talloze parafernalia die je destijds voor sport op school nodig had. Melissa had waarschijnlijk medelijden met Polly gehad omdat ze nog steeds vrijgezel was en niet bepaald welgesteld, en had haar daarom natuurlijk ook uitgenodigd. Polly, die het als vrijgezel prima naar haar zin had en tevreden was met haar armzalige bestaan, wilde maar dat Melissa dat niet had gedaan.

Bovendien was die uitnodiging voor een gewoon etentje geweest, en

niet voor een feestelijk diner. Polly, die zich niet helemaal lekker voelde en onder de antibiotica zat, had de uitnodiging toch aangenomen. Tegen de tijd dat Melissa aankondigde dat ze ‘met iemand moest kennismaken’, was het al te laat geweest om terug te krabbelen.

‘Zodoende,’ zei Polly tegen David.

‘Aha.’

Ze staarden elkaar aan, totdat de beleefdheid hen gebood de conversatie te hervatten. ‘Mooie kralen heb je om.’

Hij steeg direct in Polly’s achting. Ze had een zwak voor extravagante, hippe sieraden. De ketting van grote, amethistkleurige, glazen kralen reikte bijna tot haar middel. Er bungelden een paar bijpassende oorbellen in haar oren, ter grootte van een stel Zuid-Afrikaanse druiven.

Polly meende zich te herinneren dat Melissa’s smaak op het gebied van sieraden meer naar de verfijning van echte edelstenen neigde, en had, om de gastvrouw dwars te zitten, de kralen over haar nette, zwarte jurkje laten glijden. Helaas waren ze behoorlijk zwaar. Dat was waarschijnlijk ook de reden waarom ze ze op de rommelmarkt had gevonden.

‘Dank je.’ Ze hield de kralen ter hoogte van haar decolleté vast om haar nek wat rust te gunnen. ‘Waar ken jij Melissa van?’

‘Ze was een vriendin van Angela. Ze deden samen liefdadigheidswerk.’

‘O ja? Voor welke organisatie?’ Als het alsjeblieft maar iets was waar Polly achter stond, en niet een of ander kuuroord voor frauderende pensioenfondsmangers.

‘Dat kan ik me niet herinneren, ben ik bang.’ Het bleef even stil terwijl hij bedacht hoe hij dit weinigbelovende gesprek moest voortzetten. ‘Doe jij aan liefdadigheidswerk? Of heb je daar geen tijd voor?’

Polly dacht even na voordat ze antwoordde. In haar schaarse vrije uurtjes werkte ze vaak voor niets, maar ze betwistte of ze haar campagne tegen het afbreken van de helft van Laureton High Street als liefdadigheidswerk kon bestempelen. Hij leek niet het type dat net zoveel sympathie kon opbrengen voor dit controversiële project als zij. Daarom besloot ze er maar niets over te zeggen.

Ze glimlachte schaapachtig. ‘Ik steun zoveel mogelijk goede doelen. Oxfam, Unicef, Het Nationaal Ouderenfonds...’

Iets in zijn houding vertelde haar dat David Locking-Hill had doorzien dat ze bepaald niet iedere vrije minuut aan een commissie deelnam of aan de deur loten verkocht. 'Met andere woorden, je koopt ieder jaar je kerstkaarten bij die lui.'

'Nee hoor, helemaal niet. Ik maak mijn kerstkaarten altijd zelf.'

Hij stond zichzelf een verbaasde blik toe. 'Wat... ondernemend van je.'

Zelfs in haar verzwakte staat van gezondheid, kon Polly het niet laten hem een beetje te plagen. 'Tja. Wat je allemaal niet kunt doen met een Prittstift en wat glittertjes...'

Ze werd beloond met een haast onmerkbaar huivering, die aan een minder oplettende toeschouwer helemaal voorbij zou zijn gegaan. Dus ging ze verder. 'Het grote geheim is dat je eerst de enveloppen moet kopen, anders passen de kaarten nooit. Ik vertel het je maar, voor het geval je volgend jaar ook zelf aan de slag wilt.'

'Ik zal het onthouden. Dank je wel.' Hij had zichzelf weer in de hand. Zijn antwoord was dan ook bloeds serieus.

Nu ze het gevoel had dat ze de situatie de baas was, ging ze weer verder. 'Doe jij nog iets liefdadigs?'

Hij knikte. 'Ik probeer altijd minstens één keer per dag een liefdadige gedachte te hebben.'

'Over iemand in het bijzonder?'

'Ja. Vanavond probeer ik bijvoorbeeld heel aardige dingen over Melissa te denken.'

Polly had zo haar tekortkomingen, maar langzaam van begrip was ze niet. 'Sommige vrouwen zouden zich behoorlijk beledigd voelen na zo'n opmerking.'

'O ja? Waarom?'

'Omdat ze het gevoel zouden kunnen krijgen dat je de pest hebt aan Melissa omdat ze je gesprek met... Kom, hoe heet ze? Die mooie vrouw? Thalia, of zo? Omdat ze je gesprek met Thalia onderbrak.'

'Echt waar?'

'Ja, natuurlijk. Daar baalde je toch van?'

'Mijn lieve Polly... Mag ik je Polly noemen?'

'Zo heet ik, ja. Maar over dat 'lieve' moet ik nog even nadenken.'

'Zoals ik al zei,' ging hij hoffelijk verder, zonder acht te slaan op haar plotselinge vlag van feminisme, 'als ik al baalde van het feit dat ik werd onderbroken, zou ik het je echt niet vertellen.'

Polly grinnikte. ‘Dat hoeft ook niet. Je lichaamstaal spreekt boekdelen. Maar begrijp me niet verkeerd, hè. Ik voelde me absoluut niet beledigd. Bovendien heb ik het te druk met mijn eigen liefdadige gedachten.’

‘O ja? Hoezo?’

‘Omdat ik midden in een interessante discussie over het onderwijsstelsel verwickeld was toen ik werd weggesleept om jou te ontmoeten.’

David Locking-Hill stond op en verstijfde. ‘Dus je bedoelt...’ Gelukkig voor hem kon hij zijn zin niet afmaken, omdat het dienstmeisje met een hoog, zenuwachtig stemmetje aankondigde dat het eten geserveerd zou worden.

Polly glimlachte hem toe. ‘Precies.’

Lang als hij was keek hij op haar neer toen hij haar zijn arm aanbood. Polly accepteerde snel. Ze wilde hem niet nog meer beledigen.

2

De rest van de avond gedroeg David zich efficiënt, maar afstandelijk. Hij begeleidde Polly naar haar plaats, ondersteunde haar elleboog op precies de goede hoogte, en schoof juist op tijd haar stoel naar achteren. Je kon er donder op zeggen dat hij het type man was dat je nooit met je linkerarm in het niets zou laten zwaaien als hij je in je jas hielp. Zijn manieren waren om door een ringetje te halen. Toch verbaasde het Polly niets dat hij zijn aandacht direct weer door Melissa liet opeisen, waardoor Polly alle gelegenheid kreeg haar omgeving met ongeloof en ontzag in zich op te nemen.

Het begon haar nu te dagen waarom Melissa geen intieme dinertjes gaf. In een schoolkantine was de kans op intimiteit groter dan hier. Melissa's eetkamertafel was zo groot, en glom dusdanig, dat je er met gemak een ijshockeywedstrijd op zou kunnen spelen.

Toch was er, ondanks de omvang, van het mahoniehouten oppervlak niet veel te zien. Melissa had de tafel opgeleukt met zo veel kandelaars, wijnkoelers, bonbonnières, bloemstukken, bestek en glazen, dat een klein hotel daar alle tafels mee zou kunnen aankleden. Met één couvert kon je een heel gezin van bestek voorzien. Als je uit elk van de glazen één slokje nam, zou je al niet meer met goed fatsoen achter het stuur kunnen plaatsnemen.

Bij een nadere inspectie zag Polly dat de tafel deels ingeklapt en tot de helft gereduceerd kon worden. Wat dat betreft had Melissa dus niet per se zo groots hoeven uitpakken.

Maar dingen kleiner maken dan noodzakelijk was niet Melissa's sterkste kant. Dat herinnerde Polly zich van vroeger, toen ze nog op school zaten. Als Melissa clichématige uitspraken niet vreselijk vulgair had gevonden, had 'wie het breed heeft, laat het breed hangen' haar lijfspreuk kunnen zijn. Melissa was altijd degene geweest met het rijkelijkst gevulde etui, de mooiste leren boekentas, en de duurste borstel- en manicureset die je je maar kon voorstellen, en ze wilde ook zeker weten dat iedereen daarvan op de hoogte was. Het

had tenslotte geen zin om al dat zakgeld een beetje te gaan zitten verstoppen.

Sinds haar schooltijd was Melissa duidelijk niets veranderd. Haar glazen waren van kristal, en glommen als spiegeltes, maar Polly vond ze te protserig. Datzelfde gold voor het zilver. En de bloemstukken waren veel te groot voor de tafel, zodat je nooit een fatsoenlijk gesprek met je overbuurman kon voeren.

Terwijl Polly de dames en heren tafelenoten eens in zich opnam, zag ze dat Melissa nog steeds de neiging had vriendschap te sluiten met de mooiste en rijkste mensen. Op school had Polly nooit doorgehadt dat Melissa's geslijm met een aantal meisjes puur het beklimmen van de sociale ladder was. Nu pas realiseerde ze zich dat al die meisjes zelf titels hadden, of dat ze in ieder geval ouders hadden met een titel.

Ze kon zich nog vaag herinneren hoe Melissa nare opmerkingen maakte over mensen die 'naar een winkel' roken. Polly snapte daar nooit iets van. Zij vond winkels altijd heerlijk ruiken; naar versgemalen koffie, versgebakken brood of andere lekkere geurtjes. Alleen bij de ijzerhandelaar stonk het naar beendermeel.

De gelukkigste dag in Melissa's leven was de dag dat haar vader geridderd werd. 'Nu is haar moeder eindelijk een *lady*', had een goed van de tongriem gesneden krengetje opgemerkt. 'Dat kun je van de jouwe niet zeggen, schat', had een vriendin teruggekaatst.

Polly liet haar blik naar de andere kant van de tafel glijden, naar Sheldon, de man van Melissa, die op schaamteloze wijze Thalia zat te bewonderen.

Polly vroeg zich af waarom Melissa ooit met hem getrouwd was. Had ze de hoop op een titel opgegeven, en was ze daarom maar voor een oude familie gegaan? Behalve die oude familienaam was er verder weinig wat er in Sheldons voordeel sprak. Zijn nek pulde boven zijn kraag uit, hij had dikke varkenshanden, en naar het zich liet aanzien geilde hij op iedere vrouw die hij zag.

Over smaak viel natuurlijk niet te twisten. Misschien was Melissa wel echt straalverliefd op hem geweest. Misschien was hij als jonge man wel onweerstaanbaar charmant geweest. Of Sheldon was puur uit eigenbelang met haar getrouwd. Melissa was best een goede vangst: enig kind van een rijke vader en van een moeder die haar man bij wijze van spreken de sociale ladder op schopte. Misschien

rekende hij erop dat Melissa hem aan een titel zou helpen, zoals haar moeder dat voor haar vader had gedaan.

Waarom ze ook getrouwd waren, Polly hoopte van harte dat Melissa gelukkig met hem was. Goed, Melissa was vroeger dan een bazig, dominant kind – en misschien was ze dat nog steeds wel – maar dat wilde niet zeggen dat ze niet ook vreselijk aardig kon zijn, en dat ze niet minder verdiende dan een willekeurige gelukzoekster. Toen ze nog op school zaten, en Polly in de winter een keer wekenlang op de ziekenzaal lag met een hardnekkige hoest, had Melissa haar moeder opgebeld en gezegd dat ze Melissa's hele collectie Georgette Heyers-boekjes naar haar moest opsturen. Polly was nooit vergeten hoe ze van al dat lezen genoten had.

'Hoe maak je het? Hugh Bradley.' Een indringende stem verstoorde haar stille mijmeringen. Een lange arm werd naar haar uitgestoken. Afwezig reikte zij hem de hand.

'Polly Cameron.'

'Ben je hier met je wederhelft?'

Polly legde haar bestek recht en ontvouwde haar enorme, linnen servet. 'Nee. Ik ben niet getrouwd.'

'Weduwe, gescheiden, samenwonend?' Was dit een poging erachter te komen of ze beschikbaar was, of maakte hij gewoon een praatje?

'Nee. Ik ben gewoon vrijgezel. En jouw vrouw?'

Ze glimlachte warm naar hem, in de wetenschap dat hij over elastische ledematen moest beschikken om haar knie te kunnen aaien of voetje te kunnen wrijven.

Hugh knikte naar het andere eind van de tafel. 'Thalia. Daar, naast Sheldon.'

'O.' Wat een bofkont. Polly wachtte tot de man met een nieuwe openingszin kwam.

'Wat voor werk doe jij?'

Haar grote oorbellen begonnen pijn te doen. Ongezien deed ze ze uit terwijl ze nadacht over een antwoord op Hugh's vraag. Welk antwoord zou hem het best bevallen? 'Serverster' klonk zo bot. Bovendien dekte die term de lading niet helemaal. Afwassen deed ze namelijk ook. Als ze voor de optie 'salademaker' koos had ze weer zoveel uit te leggen. Het zou fijn zijn als ze kon zeggen dat ze pottenbakster was, maar zolang ze van pottenbakken niet kon leven

hield ze daar haar mond over. ‘Ik werk in een lunchroom. En jij?’ Voordat Hugh kon antwoorden werd ze onderbroken door de serveerster. Ze ging schuil achter de wankele stapel reuzesoepborden die ze op haar arm droeg. Een voor een zette ze ze neer. Polly voelde dat ze koud waren. Weer een andere serveerster – mogelijk de tweelingzus van de eerste – volgde haar op de voet met een soepterrine. Over de schouders van de gasten heen die angstvallig opzij bogen, lepelde ze de borden vol.

Polly keek benauwd toe, uit angst dat er een druppel of – God verhoede – een hele lepel soep de peperdure uitstalling op tafel zou ruïneren. Gelukkig was de serveerster een begenadigd opschepster. Maar tegen de tijd dat alle borden gevuld waren, en Melissa haar gasten uitnodigde om ‘aan te vallen’, was de soep even koud als de borden. Hugh, die vergeten leek te zijn dat hij Polly net een synopsis van zijn leven zou gaan geven, strooide een lading zout in zijn ‘crème de bouillonblok en gedroogde peterselie’ en at zijn soep in drie happen op.

Polly was onder de indruk. Ziehier een man die wars leek van enige etiquette en die beschikte over een gezonde eetlust. ‘Wil je die van mij misschien ook? Ik heb niet zo’n trek,’ zei ze tegen hem.

‘Ik sterf van de honger,’ bekende Hugh. Ze keken allebei even naar Melissa, die het te druk had haar tafelgenoot aan haar linkerkant te vermaken met een relaas over antiek om door te hebben dat Polly en Hugh van bord wisselden. Ook met Polly’s soep maakte Hugh korte metten. ‘Ik heb de hele dag gegolft.’

‘Gegolft?’ Wat moest ze nou in vredesnaam voor leuks over golf zeggen? ‘Wat doe jij eigenlijk voor werk?’ vroeg ze toen maar.

Hugh had duidelijk meer zin om uit te wijden over alle moeite die het hem had gekost om zijn bal uit een bunker te krijgen. Nu hij die kans niet kreeg, bleef hij opzettelijk vaag in zijn antwoord op haar vraag.

‘Ach, van alles wat, eigenlijk. Je zou kunnen zeggen dat ik zo’n beetje in onroerend goed zit.’

Polly vroeg zich heimelijk af of dat grammaticaal gezien überhaupt wel mogelijk was. ‘O?’ zei ze, met passende interesse.

‘Ja.’ Hugh schraapte optimistisch met zijn lepel over het lege bord. ‘Ik ben net met een leuk projectje bezig in Laureton. Ben je daar wel eens geweest?’

‘Ja.’ En of ze daar was geweest: ze woonde er en ze was verknocht aan Laureton.

‘Dan ken je vast die winkelstraat wel, die momenteel in de steigers staat.’

Beter dan wie ook. Ze kwam daar iedere dag langs en dacht er vaak aan. Ze liet haar ellebogen op het tafelblad rusten en greep haar kralen vast. ‘Ja.’

‘Dan denk ik dat ik je een grote verbetering kan beloven. Een heel grote verbetering.’

‘O?’ Hier keek ze van op. Tot nu toe had de gemeente nog geen koper voor al die gebouwen kunnen vinden. In de tussentijd probeerde de Laureton Actiegroep wanhopig geld in te zamelen zodat zij de gebouwen konden opkopen om ze in de oude staat te herstellen. ‘Heb jij die gebouwen dan gekocht?’ vroeg ze.

Hugh knipoorde slechts naar haar, terwijl hij zijn wijsvinger langs zijn neus legde, ten teken dat hij zich daar niet over zou uitspreken. Hij was duidelijk verheugd dat hij haar aandacht had weten te trekken, en dat hij haar zo in spanning kon laten. Polly had hem het liefst een flinke mep verkocht, of tegen zijn schenen aan getrapt, maar ze wilde Melissa niet in verlegenheid brengen met het uiten van haar gevoelens. Bovendien kon ze niet bij zijn schenen. Daarom deed ze er maar het zwijgen toe.

De serveersters begonnen de borden onhandig op te stapelen. Polly, die haar zenuwen toch al nauwelijks de baas was, had hen het liefst geholpen. Deels om Melissa’s servies te redden, maar deels ook omdat ze zich aan de andere kant van die groene, gecapitonneerde deur vast meer thuis voelde dan hier. In haar jonge leven had ze al heel wat baantjes gehad, waaronder verschillende in de catering, en zo te zien kon Melissa’s personeel wel wat hulp gebruiken.

Het diner sleepte zich eindeloos voort. Polly deed haar kralenketting af en stopte die in haar tas. Ze had het gevoel alsof ze in een of ander pretpark terechtgekomen was, een soort sociaal Disneyland. Behalve dan dat alle andere aanwezigen deze gelegenheid volkomen serieus namen. Alleen zij, de buitenstaander, vond de hele situatie belachelijk. Hugh, die Polly’s kip in beige saus en vitaminearmer groenten verorberd had, had aan zijn andere zijde een toegankelijker publiek voor zijn verhaal gevonden.

David had blijkbaar het signaal opgepikt dat Polly nu weer onder

zijn verantwoordelijkheid viel. Met een verrassend warme glimlach keek hij haar aan.

‘Golf jij?’ vroeg ze hem.

Hij schudde zijn hoofd.

Dat was meegenomen. ‘Wat doe je dan om fit te blijven?’

David haalde zijn schouders op. ‘Ik heb niet zoveel tijd om daar actief iets aan te doen.’

‘Wat doe je precies?’

‘Ik ben wijnhandelaar.’

‘Is dat leuk?’

Normaal gesproken hield David zijn gevoelens verborgen achter een masker van goede manieren, maar het masker vertrok toch even. ‘Niet altijd.’

‘O.’ Polly kon haar teleurstelling niet verbergen. ‘Dus je zit niet hele dagen wijnen te vergelijken met pas geasfalteerde wegen en stinklaarzen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nu denk je aan die lui die je op televisie over wijn ziet praten. Ik verkoop het alleen.’

‘Maar in wezen is het toch een fijn beroep. Voor hetzelfde geld ben je handelaar in operatiebenodigdheden of chemische toiletten.’

Hij knikte ernstig. Polly verdacht hem ervan toch over een gevoel voor humor te beschikken. ‘Dat klopt. En wat doe jij?’

Het werd echt tijd dat ze eens een fatsoenlijk antwoord op deze vraag ging verzinnen. Een antwoord dat ze direct kon afratelen en dat meteen ook een ander gespreksonderwerp zou inluiden. Polly vond het vreselijk om over zichzelf te praten, en met name over haar baan, vooral met mensen die er geen benul van hadden wat werken in een keuken daadwerkelijk inhield. Over haar pottenbakkerij praatte ze alleen met mensen die ze goed kende, of die zelf een soortgelijk vak beoefenden en haar zouden begrijpen.

‘Niets spannends,’ zei ze. ‘Ah, daar is het toetje.’

Het toetje bestond uit een bleek uitgevallen mousse, met daaromheen een rode coulis en slagroom. Op televisie in een kookprogramma had het er waarschijnlijk oogverblindend uitgezien, maar bij de vertaling was iets behoorlijk misgegaan.

‘Lieve Consuela.’ De stem van Melissa klonk zo zuur als de gepureerde aardbeien op haar bord. ‘Had ik niet uitgelegd dat de slagroom op de coulis gedrapeerd moest worden? Net als op het plaatje?’

Consuela maakte een knixje. 'Ja, mevrouw.'

Melissa boog zich voorover om langs haar tafelenoot heen tegen Thalia te mompelen dat het toch zo moeilijk was om aan kundig personeel te komen. Aangezien er zeeën van ruimte zat tussen de gastvrouw en Thalia, moesten Consuela en haar zus deze klacht ook gehoord hebben. Polly kromp ineen. Ze pakte haar lepel en begon aan de mousse.

Net toen ze zich afvroeg of ze Hugh kon dwingen iets over zijn plannen met de winkelstraat te vertellen, merkte ze dat David haar aandacht probeerde te trekken.

'Sorry. Wat? Ik was met mijn gedachten even ergens anders.'

'Ik zei dat Melissa je aandacht probeert te trekken.'

Polly keek naar Melissa, die met Thalia zat te praten. Daarna keek ze weer naar David. 'O ja?'

Hij knikte. 'Ze wil dat je je terugtrekt.'

Polly had het gevoel dat ze in een toneelstuk was beland en haar tekst helemaal kwijt was. 'Ik? Waarom dan? Wat heb ik misdaan? Heeft Melissa soms gezien dat ik mijn eten aan Hugh gaf?'

Blijkbaar had ze eindelijk iets grappigs gezegd, want David lachte naar haar. 'Niet alleen jij. Alle aanwezige dames.'

Het woord 'dames' deed bij haar een belletje rinkelen. Een akelig belletje. 'Bedoel je dan... Nee, dat kan toch niet?'

David knikte. 'Ik ben bang dat Melissa wil dat de heren met hun port achterblijven, en dat de meiden zich terugtrekken, zodat die lekker even onder elkaar kunnen roddelen.' Hij vertrok geen spier terwijl hij wachtte op het moment dat ze zou ontploffen.

Polly bleef als versteend zitten. Eigenlijk was het een wonder dat ze niet uit haar vel knalde van woede en ongeloof. Maar ze had geen energie voor een uitbarsting. En als Melissa op de hoogte gebracht moest worden van een aantal verlichte ideeën, was dit niet het juiste moment om haar te verlichten.

Ze keek David aan alsof dit allemaal zijn schuld was. Met zijn serieuze blik spotte hij met haar woede. Even ving ze een glimp op van de man achter het strakke pak, de man achter de keurige manieren. Een man op wie ze eigenlijk best zou kunnen vallen. Maar toen ze nog een keer keek, was hij verdwenen. Hij had zijn masker weer op, en wat ze dacht gezien te hebben zat weer verscholen, alsof het er nooit geweest was.

Zodra ze haar eigen teleurstelling bemerkte, lachte ze in zichzelf. Waren Melissa's koppelpraktijken dan toch aan het lukken? Of was ze er gewoon nog niet helemaal aan toe door het leven te gaan als excentrieke oude vrijster met een kat als enig aanspreekpunt? Waarom zou ze anders meer in David zien dan hij in werkelijkheid was: een man in een strakgestreken overhemd en een mooie stropdas?

Snel keek ze om zich heen, op zoek naar andere mannen die haar vrijgezelle ziel konden roeren. Maar nee: zij bevestigden juist haar gevoel dat vrijgezel zijn de enige optie was. De laatste restjes van een vuur uit een ver verleden – een mager vuurtje, ook nog – waren even opgelaaid. Maar de vlammen waren al weer gedoofd. Voorgoed. In gedachten reorganiseerde ze de glazen die om haar heen stonden. Maar zelfs die glazen – vast een huwelijksgeschenk – zouden haar nooit tot een huwelijk kunnen verleiden.

‘Voor je weggaat...’ zei David weer.

‘Ja?’

‘Wat doe je eigenlijk voor Oxfam, Unicef en Het Nationaal Ouderenfonds?’

Aangezien ze hem hoogstwaarschijnlijk nooit meer zou zien, kon het haar ook niet zoveel schelen of haar antwoord hem in verlegenheid zou brengen. Dan moest hij maar niet van die persoonlijke vragen stellen.

Ze lachte liefjes naar hem. ‘Waar denk je dat ik al mijn kleren vandaan haal?’

Daar kon hij het mee doen, dacht ze. Eindelijk ving ze Melissa's blik op. Samen met de andere vrouwen stond ze op en liep ze de kamer uit.

Gezamenlijk liepen ze naar boven, waar de dames zich waarschijnlijk wat gingen opknappen, hoewel iedereen er nog steeds keurig gekapt bij liep. Melissa beschikte namelijk over het talent om mensen het gevoel te geven dat er altijd wel iets te kammen of recht te trekken viel. Dit damesclubje inclusief.

Polly voelde echter geen enkele aanvechting om te kijken hoeveel mascara er onder haar ogen terecht was gekomen, en hoe warrig haar kapsel zat. Ze had er geen enkele behoefte aan om er nu nog achter te komen dat ze er waarschijnlijk al twee uur lang uitzag alsof ze door een mangel was gehaald. Om dit soort confrontaties met zichzelf te voorkomen, depte ze altijd even met een tissue onder haar